

Experimentar la unitat

El món d'avui està mancat d'unitat. Es fa evident en les divisions que veiem en l'àmbit familiar, entre veïns, entre esglésies i comunitats, per posar-ne només algun exemple. Sembla que la polarització prevalgui davant l'entesa. És conseqüència d'un individualisme que pren el protagonisme i empeny a decidir i actuar pel compte propi, cercant el propi interès o el prestigi personal, menystenint els altres, les seves necessitats i els seus drets.

I, malgrat tot, és possible experimentar la unitat. És un camí que comença sempre en petit, des d'un sí interior: sí a acollir, sí a perdonar, sí a viure per l'altre. No es tracta de grans projectes, sinó de petites fidelitats que, amb el temps, transformen una vida, una comunitat, tot un ambient. I quan això succeeix, ens adonem que la fraternitat deixa de ser un ideal i esdevé una realitat visible i esperança per a tothom.

Martin Buber considera que la unitat és relació. És l'espai de la trobada, allò que existeix entre el Tu i el Jo, un lloc sagrat on les diferències no desapareixen, sinó que es reconeixen mútuament. Per ell, la unitat neix quan dues realitats es deixen afectar i no quan una s'imposa a l'altra. Aquest "entre" pot llegir-se com un espai que acull la diversitat i que, precisament per això, esdevé font de comunió. Per això, per a Buber, *Tota vida veritable és trobada* (Ich und Du, 1923).

Així doncs, en l'altre —sigui un amic, un familiar o qualsevol persona que trobem en el nostre camí— descobrim la gran "oportunitat de la relació". En particular, l'altre "ens salva" quan una situació difícil sembla empresonar-nos dins les nostres pors, permetent-nos anar més enllà de nosaltres mateixos. Viure per estar units vol dir caminar plegats malgrat les diferències, convertint-les en un tresor i no en un obstacle. És una invitació a passar de la simple convivència a la trobada, on allò que pertany a cadascú, en la reciprocitat, esdevé nou perquè és compartit i posat en relació. La unitat, entesa així, no és la suma dels dos, ni tampoc fragilitat: és força que genera l'esperança que encara hi hagi un demà. La diversitat ja no és desunitat, sinó riquesa mútua. És sentir que allò que passa a l'altre també ressona en mi. *La unió no consisteix en la igualtat, sinó en l'harmonia*, ens recorda Rabindranath Tagore.

Que aquest mes puguem experimentar l'alegria, la llum, la vida, la pau i l'esperança que neixen de la unitat viscuda.

Si som u, tot es percep diferent.